

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om en uges ekstra ferie for særligt udsatte grupper [af Ole Henriksen (SF) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 15. Fremsat 20/10 77).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 15 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

15) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om ferie. (Forhøjelse af feriegodtgørelse m. v.).

(Lovforslag nr. L 115. Fremsat 2/12 77).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Det SF-forslag, vi skal behandle her i dag, er som bekendt en genfremsættelse af et forslag, der ikke nåede til behandling her i tinget under den ekstraordinære samling i sommer.

Forslaget sigter på, at lønmodtagere, der arbejder på tre- eller firskift, får en uges længere ferie, der finansieres af deres arbejdsgivere, og at lønmodtagere, der er over 50 år, får en uges længere ferie, der finansieres af staten. Begrundelsen for forslaget er at lette levevilkårene for særligt udsatte grupper på arbejdsmarkedet og at skabe muligheder for nyansættelser, således at der gives et bidrag til nedbringelse af arbejdsløsheden.

Det af regeringen fremsatte forslag til lov om ændring af lov om ferie, hvorom jeg henviser til mine bemærkninger ved fremsættel-

sen her i tinget, ændrer ikke det princip, at ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn til brug under ferien som hidtil er baseret på beskæftigelsen i ét kalenderår, nemlig optjeningsåret. Ferien, der udgør 2 dage for hver måneds beskæftigelse, skal holdes i det efterfølgende ferieår, der går fra 1. april til 31. marts.

Den omstændighed, at der i regeringens forslag er en bestemmelse om, at lønmodtagerne i hvert ferieår får ret til at få suppleret antallet af feriedage op, således at lønmodtagere i hvert ferieår kan kræve ferie uden feriegodtgørelse eller løn, griber ikke ind i feriens maksimale længde, der ved fuld beskæftigelse i optjeningsåret udgør 24 dage.

SFs forslag derimod vil betyde, at de lønmodtagere, som forslaget sigter på, skulle optjene en uges længere ferie med feriegodtgørelse eller løn end efter ferieloven, f. eks. således at der optjenes ret til en halv dags yderligere ferie pr. måned, hvor en lønmodtager arbejder på tre- eller firskift, eller fra det tidspunkt, hvor vedkommende fylder 50 år.

En ændring af optjeningen af ret til yderligere ferie synes naturligt at burde ske ved et optjeningsårs begyndelse, og dette kunne tidligst ske her fra 1. januar 1978. Det vil betyde efter SFs forslag, at det først ville få virkning fra ferieåret 1979, og dermed at de formodede beskæftigelsesmæssige virkninger først ville indtræde i 1979. Der er altså ikke tale om et forslag, som har nogen hurtig eller omgående virkning på beskæftigelsen. Der er derimod tale om noget, som virker på længere sigt.

Antallet af lønmodtagere, der arbejder på skiftehold, kan løseligt anslås til ca. 100.000 personer, heraf den overvejende del inden for den offentlige sektor. Af disse er der kun en mindre del, der arbejder på tre- eller firskift, og såvel den beskæftigelsesmæssige som den økonomiske virkning af forslaget for disse lønmodtagere må derfor anses for at være meget begrænset.

Forslaget om en ekstra uges ferie for lønmodtagere, der arbejder på tre- eller firskift, bryder i øvrigt ind i forhold, der traditionelt reguleres af arbejdsmarkedets parter. Det er derfor også regeringens opfattelse, at hvis man skal ændre på disse forhold, bør det først ske, efter at arbejdsmarkedets parter har haft lejlighed til at vurdere disse ting, og der-